

Dag allemaal,

We zijn er weer, dat wil zeggen: in Bembeke.

Na een buitengewoon voorspoedige reis (binnen 24 uur van Weislag 18 in 's-Hertogenbosch naar "ons laantje" in Bembeke, is best knap) zijn we intussen al weer bijna 2 weken hier.

Konden we afgelopen maart nog melden dat het meer en de rivieren vol waren, waardoor de elektriciteit bijna nooit uitviel, geldt nu het tegenovergestelde. We hebben structureel en op de meest ongelukkigste momenten maximaal 8 uur per dag elektriciteit, dus dat is tobben.

Ter illustratie: veel (teveel) diners bij kaarslicht, een koelkast die het nauwelijks of niet kan trekken, een boiler die niet goed op temperatuur kan komen, laptops, telefoons, en Ipads waarvan de accu regelmatig leeg is, etcetera. Daar komt nog bij dat we elektrisch koken dus dat gaat ook met horten en stoten. We eten nu dus niet meer warm op het tijdstip dat wij dat willen, maar wanneer het Escom behaagt om ons van stroom te voorzien.

Dat komt hard aan, ook al waren we al gewaarschuwd. Ik zat in het vliegtuig namelijk naast een Malawiaan die in Malawi een steelkolenmijn runt en die vertelde dat door de lage waterstand de elektriciteitscentrales maar maximaal op halve kracht kunnen werken en dat het waarschijnlijk nog erger wordt. Hij blijkt helaas gelijk te hebben.

De meeste Malawianen hebben overigens veel minder last van dit probleem, omdat ze over het algemeen geen elektriciteit hebben en als ze die wel hebben, dan hebben ze al die apparatuur nog niet, dus ze begrijpen ons gemopper niet zo goed.

Maar komaan nu we ons hart hebben gelucht kunnen we verder gaan met het gewone leven (nou ja gewoon!!). Nog steeds alle dagen om 6 uur licht en dus ook opstaan, doe je dat een keer niet (bijvoorbeeld op zondagmorgen) dan staat er prompt om half zeven wel iemand aan de bel die absoluut niet snapt, dat wij dat veel te vroeg vinden voor bezoek aan huis, weet hij of zij veel. Die zijn vaak al een paar uur op en aan het werk. Diezelfde zondag overigens de hele dag ook geen stroom, dus zijn we van puur ellende maar gaan uit eten.

Lichtpuntjes in het geheel: het is een aardigheid om te zien hoe goed het gaat in zowel het breilokaal als het naailokaal, het lijkt eindelijk zelfstandig te gaan werken.

In de lokalen van het speciaal onderwijs wordt het ook steeds drukker, er zijn nu 58 kinderen en het doet je echt deugd als je ziet dat deze kinderen opleven en echt met plezier naar school komen. Een van de leerlingen kan heel moeilijk lopen en woont 5 kilometer van de school vandaan. Hij heeft een sterke driewieler met afdakje gekregen van een zekere Mieke. Geen pedalen om te trappen, maar fietsen via handbediening. Hij is de koning te rijk en glundert van oor tot oor.

Water is in een land als Malawi schaars en waterputten laten boren is erg duur, vaak 10 tot 12 duizend euro voor een put met handpomp, tenminste..... Tot nu toe.

Bij een van de convents waren ze een put aan het maken, niet boren met een machine maar graven met het handje. Ze graven een rond gat met een diameter van ongeveer 1 meter kaarsrecht naar beneden tot een diepte van 20 tot 25 meter. Gereedschap: een pikhouweel, een schop, een emmer en een lang touw. Als ze bij het grondwater zijn wordt de wand rondom bekleed met stenen tot boven aan toe, deksel met pomp erop en klaar is kees. Bouwtijd 2 tot 3 weken en de kosten van een put met handpomp zijn 1.500 euro. Met handpomp en elektrische

pomp: 2.000 euro. Meteen de eerste zaterdag opdracht gegeven. Maandag erop stonden ze om 7 uur aan de deur en tegen het einde van de dag zag je ze al niet meer boven de grond uitkomen. Ze graven minstens 2 meter per dag. Ze zijn nu ongeveer 10 dagen bezig, dus vol verwachting klopt ons hart wanneer ze bij het water zijn.

Na wat onderhandeling zijn er inmiddels 2 aannemers geselecteerd voor het middelbare school project. Eentje gaat een natuurkunde practicum bouwen en de ander 3 stafhuizen. Ook hierbij gaat het: contractje maken, eerste aanbetaling doen en hup aan de slag.

Op maandag 26 september arriveerde Jan Bleichrodt.

Jan is voor het eerst in Malawi en wil daar graag een onderwijsproject opzetten.

Zijn plan is om een compleet nieuwe middelbare school te gaan bouwen.

Geweldig natuurlijk en heel hard nodig want momenteel worden er op de enige middelbare school (die MIM aan het uitbreiden en renoveren is) jaarlijks 100 leerlingen toegelaten tot de eerste klas, terwijl er 400 met diploma van de basisscholen in de omgeving komen. Voor de meesten is dus gewoonweg geen plek, ook niet al hebben ze er de capaciteiten voor.

Van dinsdag tot en met vrijdag zijn we met Jan naar al onze projecten geweest, hebben gesprekken gevoerd met vertegenwoordigers van zowel het bisdom, de plaatselijke Chief (een soort burgemeester), als met de overheid, zijn andere scholen gaan bezoeken en hebben gesprekken gevoerd met aannemers.

Het bezoek heeft Jan alleen maar gesterkt in zijn voornemen, wat natuurlijk voor de jeugd in de omgeving fantastisch is en nieuwe kansen biedt. Hulde aan Jan.

Een en ander had wel aardig wat energie gekost, dus een weekendje Lilongwe hadden we wel verdiend vonden we. Daar een leuk hotel uitgezocht, heerlijk rustig midden in het stadspark met een mooi restaurant met bar en zwembad.

Niet echt goedkoop (125 euro per nacht) maaaaar.... Voor "residents" was het maar 70 euro.

Wij vonden natuurlijk meteen dat we inwoners zijn en toen we het adres van het gezondheidscentrum konden opgeven, vonden zij dat ook. Mooi meegenomen dus.

De hotelkamers waren allemaal aparte huisjes aan de rand van het bos met airco en uitzicht op de apen. Kon niet beter.

Op zondag nog even boodschappen doen, een kopje koffie gaan drinken en dan lekker ontspannen naar huis. Althans dat was de bedoeling. Op weg naar het restaurant moesten we een mooie betegelde trap op. Lekker glad en met treden van ongelijke hoogte. Dat was teveel voor Ans die nog met haar hoofd bij de rust van het hotel was. Ze ging onderuit, met als resultaat: een behoorlijk pijnlijke gekneusde schouder, met mogelijk wat opgerekte banden. Na veel vijven en zessen, vond dokter Ans dat een bezoek aan het ziekenhuis niet zinvol was. Van wat net nieuw gekochte theedoeken werd een mitella in elkaar geknutseld door een onhandige gelegenheidsbroeder, die er natuurlijk niets van snapte, maar broeder Wil deed toch zijn best. Dat vond zelfs dokter Ans, kun je nagaan.

Ze leeft nu op pijnstillers en spierverslappers en slaapt niet best.

Geen eten koken of ander huishoudelijk werk, dus de butler heeft het druk. Typen op de Ipad gaat heel slecht en dat is natuurlijk voor Ans nog het ergste van alles, maar verder gaat alles goed. Zolang ze niks doet, kan ze nog alles.

Groeten uit een warm en droog Bembeke,
Ans en Wil.